

כה:

אלו מציאות פרק שני בבא מציא

מסורת הש"ס

עין משפט

מן מצוה

קח א ב מ"י מ"ג מה"י
נולד והלכה הלכה ט
כח ע"פ עד טו"ש ח"מ
מ"י ר"פ ט"פ ג'
קח ג מ"י שם ה"ל א
סוף ט"פ
ק"י ר"מ שם ה"ל ג סוף
שם טו"ש ח"מ מ"י
ר"פ ט"פ ה'
ק"י ה"ו מ"י שם ה"ל ג
וע"י נשנית
וכתוב משנה סוף שם
טו"ש שם ט"פ ה'
ר"ב ז מ"י שם הלכה ד
טו"ש שם ט"פ ו'
ר"ב ח טו"ש ח"מ מ"י
ט"פ ט'
ר"ד ז מ"י מ"י מ"י מה"י
נולד והלכה ה"ל טו
כח ג טו"ש ח"מ מ"י
ר"פ ט"פ כ'
ר"ב ז מ"י שם ה"ל ח
טו"ש שם ט"פ
ה'
כ"ח ל מ"י שם ה"ל טו
טו"ש שם ט"פ
כ'
כ"ח ז מ"י שם ה"ל טו
טו"ש שם ט"פ
כ'
כ"ח ז מ"י שם ה"ל טו
וע"י נשנית
וכתוב משנה טו"ש שם
ט"פ כ'
ה"ס ש מ"י שם ה"ל טו
טו"ש שם ט"פ
כ'
כ"ב ע"י שם טו"ש
שם ט"פ כ'
כ"ב מ"י שם טו"ש
שם ט"פ כ'

אבן טוען מפרש בירושלמי כשם שהלכן אינה יכולה לימחות
כך אין יכולים להתפלל על רוב טובה: **שם** דמיהן.
לקמן ג' עסקא דרב ספרא אפרס צע"ה: **עד** כאן לא פליגי
אלא בשתמש בהן. לאו דוקא נשתמש דאם נשתמש לר"ע נמי
לשתמש חייב באחריותן כיון דלדידה אסור
לשתמש א"כ הו"י שולט יד נפקדון
ואפילו החזיר אין נכך כלום דהא
ר"ע סבר נפרק המפקדון (לקמן דף
מג): דכעין דעת בעלים אלא ודאי
נשתמש לאו דוקא כדפרשית אלא
נשכר שמוס שמוסר להשתמש קאמר
לדברי טרפון דאית ליה דמותר
להשתמש חייב באחריותן כדנהויל
הנאה דאי מתרמי ליה וינאט שקיל
לכו חזין צה הו"י עליהו שומר שכן
ולר"ע דאסור להשתמש בהן פטור
אלא אם לא היה מותר להשתמש היה
פטור לר"ע והיינו ככנה:
והו

אחיא לאחלופי בראשון הא קא אחי רגל
שלישי ת"ר בראשונה כל מי שמצא אבידה
היה מכריז עליה שלשה רגלים ואחר רגל
אחרון שבעת ימים כדי שילך שלשה
ויחזור שלשה ויכריז יום אחד "משחרב
בית המקדש שיבנה במהרה בימינו התקינו
שיהו מכריזים בבתי כנסיות ובבתי
מדרשות ומשרבו האנשים התקינו שיהו
מודיעין לשכניהם ולמודיעין ודיו משרבו
האנשים בדאמרי אבידתא למלכא רבי אמי
אשכח אודייא דדינרי חזיה ההוא "בר נש
דקא מירתת א"ל זיל שקול לנפשך דלאו
פרסאי אנו דאמרי אבידתא למלכא ת"ר
כל מי שאבדה לו אבידה נפנה לשם וכל
מי שמוצא אבידה נפנה לשם זה עומד ומכריז וזה עומד ונותן סימנין
ונוטלה וזו היא ששינוי "יצאו וראו אם נמחת אבן הטוען: **מתני'** דאמר
את האבדה ולא אמר סימניה לא יתן לו "הרמאי אע"פ שאמר סימניה
לא יתן לו שנאמר יעד דרוש אחיך אותו עד שתדרוש את אחיך אם
רמאי הוא אם אינו רמאי: **גמ'** אומר רב יהודה אמר אבידתא מכריז
ור"נ אמר גלימא מכריז רב יהודה אמר אבידתא מכריז דאי אמרת גלימא
מכריז חיישין לרמאי ר"נ אמר גלימא מכריז לרמאי לא חיישין דא"כ
אין לדבר סוף תנן אמר את האבדה ולא אמר את סימניה ה"ז לא יתן
לו אי אמרת בשלמא אבידתא מכריז הא קמ"ל אע"ג דאמר גלימא כי
לא אמר סימנין לא מהדרין ליה אלא אי אמרת גלימא מכריז אמר
איהו גלימא ואמר איהו גלימא צריכא למימר כי לא אמר סימנין לא
מהדרין ליה אמר רב ספרא לעולם גלימא מכריז אמר איהו גלימא
ואמר איהו סימנין ומאי לא אמר את סימניה י"ל אמר סימנין מובהקין
דידה: והרמאי אע"פ שאמר את סימניה ה"ז לא יתן לו: ת"ר בראשונה
כל מי שאבדה לו אבידה היה נותן סימנין ונוטלה משרבו הרמאין
התקינו שיהו אומרים לו צא והבא עדים דלאו רמאי את וטול כי הא
דאבדה דרב פפא אירכס ליה חמרא ואשכחיה אתא לקמיה דרבה בר
רב הונא אמר ליה זיל אייתי סהדי דלאו רמאי את וטול אזל אייתי
סהדי אמר להו ידעיתון ביה דרמאי הוא אמרו ליה אין אמר להו אנא
רמא אנא אמרו ליה אנו לאו רמאי את קאמרין אמר רבה בר רב
הונא "מסתברא לא מייתי איניש חוכמא לנפשיה: **מתני'** כ"ל דבר
שעושה ואוכל יעשה ויאכל ודבר שאין עושה ואוכל ימכר שנאמר
והשבותו לו ראה היאך תשיבנו לו מה יהא בדמים ר"ט אומר ישתמש
בהן לפיכך אם אבדו "חייב באחריותן ר"ע אומר לא ישתמש בהן לפיכך
אם אבדו אין חייב באחריותן: **גמ'** ולעולם אמר רב נחמן "אמר שמואל
עד "ב חדש תניא נמי הכי "כל דבר שעושה ואוכל כגון פרה וחמור
מטפל בהן עד "ב חדש מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן "עגלים וסייחין
מטפל בהן שלשה חדשים מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן אווזין ותרנגולין
מטפל בהם שלשים יום מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן אווזין ותרנגולין
מטפל בהן ל' יום מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן אווזין ותרנגולין וכל דבר
שטיפולו מרובה משכרו מטפל בהן שלשה ימים מכאן ואילך שם דמיהן ומניחן קשיא עגלים וסייחין
ועגלים וסייחין אווזין ותרנגולין עגלים וסייחין וסייחין לא קשיא "הא דרעיא
והא דפטומא אווזין ותרנגולין נמי לא קשיא "הא ברכבי הא בוטריא ושאינו
עושה ואוכל: תנו רבנן והשבותו לו ראה היאך תשיבנו לו שלא יאכל עגל לעגלים וסיה לסייחין
אווא לאוויין ותרנגול לתרנגולין: מה יהא בדמים רבי טרפון אומר ישתמש וכו': עד כאן לא פליגי
אלא

(ד) אפי' לאחלופי צע"ה: שמה יש שהוא סבור שאמר רגל שני:
אודיא דדינרי. כל מלא וזהו: וזו היא ששינוי. במסכת תענית
(דף יט.) בחזיו המעגל: לאו וראו אם נמחת אבן טוען. אם נכסת
בגשמים שגזבו הגשמים למעלה הימנו יש בגשמים יותר מדלי
ואתפלל עליהם שילכו: **חיישין לרמאי**.
שמה שמה האובד מתאון בין שבינו
עליית נאכדה זה יודע את סימניה
וכשישמע את מולאה מכריז עליה
מאלתי יקום ויתן סימניה הלכך
אבידתא מכריז ואינו נותן לב לומר
טולית זו אבדתי ולאו סימניה: **אין**
לדבר סוף. דהשתא נמי מסיק
לדעתיה ואמר אם טולית היא שאלת
אלו סימניה: אי אפרס בשלמא
אבידתא מכריז. ולא מזכיר שם
הספק אטריין תנא לאשמועינן דאע"ג
דאמר האי טולית אבדתי לר"י ליתן
סימנין: **אמר** ליה **אין**. כסבורין
שאמר להן ידעיתון ביה דלאו רמאי
הוא שכן היה לו לשאול: **מסתברא**.
שזה היה דעתן ממחילה ואין כאן
משום מגיד וחסר ומגיד: **לא מייתי**
אניש חוכם לנפשיה. וכשהיכל
לכ"ד בטות היה שלא יעידו חוכמו:
מתני' כל דבר שעושה ואוכל.
אם אבידה זו דבר שיוכל להאכיל
את שכן מעשיו כגון שור וחמור: יעשה
ויאכל. ולא ימכר אותו המוצא אם
שבו בעליו מלדשו שלל אדם נוח לו
בזההו שיהיה בו ככר ולימיה
לדעו: **ראה** **היאך תשיבנו** לו. שלא
תאכילנו ח"י דמיו ש"כ אין זו
השנה: **לפיכך**. מפרש בגמרא:
גמ' ולעולם. וזי עד עולם זקוק
זה לטפל בטורה שמינה: **שם דמיין**.
מוכרין ומניחן הדמים אלו: **עגלים**
וסייחין. דקין שאין עושין מלאכה:
תרנגולין. וזכרים שאין מטילין צנים:
ככההו גסה. שעושה ואוכלת
ומטפל בה "ב חדש יוכל להאכיל
דמי צנים: **מטפל**. אנשמיטרא כלע"י:
הא דרעיא הא דפטומא. הא דקמי
שלשה [חדשים] בלחך מרעה וזמן
הדשאים שאין טיפולו מרובה והא
דקמי ל' [יום] בזמן שאין מרעה
וזרין לפטמה על אכוסה ממה שגזית
שדמיה יקרים: **דנרבי**. [א] אולין הרכה
הלך ג' ימים דהא אוקמנא כוכרים:
שלא יאכל עגל לעגלים. מן העגלים
שנמלא לא יאכל לו דמי עגל: **עד כאן**
לא פליגי. לענין להחמיץ באבידתו:
אלא

(6) ג"ל בר רומא,
(7) תענית י"ג, (8) ג' נרין
ר"י ופולס אמר שמואל
ע"י ר"ל אמר רב יהודה
ר"י (ד) רש"ל מ"י,
(9) לקמן ט"ז, (10) כס"א:
אם מן העגלים מלא (11) (דף
ל' ד"ה כ"ד).

תורה אור השלם
וואם לא קרוב אדוק
אליו ולא ידענו
האספנו אל תוך ביתך
והיה עמך עד ידוע
אחיו אתו ודענו לו:
דברים כב ב

הנהגות הגר"א
[א] רש"י ד"ה דנכ"י טו.
כ"ב אלל תכ"ס ט"י להסין
וכן כ"י כס"ר ר"ח:

לענין רש"י
אנשיט"ס
[אנשיט"ס ר"א].
להתעסק.

מוסף רש"י
ראה היאך תשיבנו לו.
שח"ס ט הפכה, שלא יאכל
בכיתר כדי דמיו ומתעסק
ממנו: וזכ"ר כ"ב.

רבינו חננאל (הפסד)
רמא. ופשיטין דלא מייתי
אניש חוכם לנפשיה
כדאבדו דרב ספא. תלמוד
ארץ ישראל שמע סימניה
בבא' בנישאת אדול
לכנישתא אחריית יהוב
סימניה וזו רמאי וכן
כיוצא בו: **מתני'** כל
דבר שעושה ואוכל יעשה
ואוכל אוקמנא עד י"ב
חדש. תניא נמי הכי כל
דבר שעושה ואוכל כגון
פרה וחמור מטפל בהן
כל י"ב חדש מכאן ואילך
שם דמיהן ומניחן עגלים
וסייחין אם יוכלין לרעות
מטפל בהן ג' חדשים.
אחין ותרנגולין גדולים
מטפל בהן ל' יום. ותניא
אחיות תרנגולת כבההו
גסה י"ב חדש וכל דבר
שטיפולו מרובה משכרו ג'
ימים ושאינו עושה ואוכל
ימכר שנאמר והשבותו
לו ראה היאך תשיבנו לו.
שלא יאכל עגל לעגלים.
פי' לא תמכור עגל היום

רבינו חננאל

ה שמים וכו'. והנה מהלך
ש ל' ימים הוא. ואסמקא
ל' שנה מקדש ראשון
והא שנה מקדש שני
לא הטיחו באבדה
י"ב מראי ת"ר משרבו
בית המקדש התקינו
ל' יום מכריזין בכנסיות
ובי' מדרשות משרבו
האנשים שאומרים אבדתא
ל' ללא חקיקתו שיהא
מוי"ש המצאה לשנינו
ול' ידועה ודיו. פי' מהסם
פי' ידא. ח"י אבן הטוען
היה: בירושלמי כל מי
שאבדה לו אבידה נפנה
לשם וכו' פי' אבן נבונה
היה בירושלמי והיה
כי מוצא אבידה עולה
ע"ה ומכריז וזו היא
ש. ונו בפרק סדר הנתינת
הה"י אמר להן חזי
הכ נגל צאו וראו אם
נכ וזו אבן הטוען. אבקש
ר"י שם שפסקו הגשמים:
מתני' אמר את האבדה
ולא אמר את סימניה.
אמר רב ספרא אליבא
דרי' נחמן דאמר גלימא
מכריז אבידתא האבדה
וסימניה ומאי לא אמר
סימניה דאמר בבית
ל' אמר סימנין מובהקין
דידי. וסוגין בענין
דידי. סימנין מובהקין
וזהו דאית סהדי דליתיה

א"י י"ל ב"ל כהנא.

